

ΕΤΟΣ Θ'.

ΗΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΗ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ.: Ἐπὶ τῆς Λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

Δεκεμβρίου 1884

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου.]

Συνέχεια ἴδε προηγούμε. φύλλον.

ΔΓ'.

Ὁ Ροβέρτος ἐβάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ὃν ἄμα ἰδοῦσα ἡ Μαρκέλλα, ἠσθάνθη ὅλα τὰ δάκρυα, ὅσα εἶχε ποτε χύσει, κατακλύζοντα τὴν καρδίαν τῆς ὡς βροχὴ θερμὴ. Μέχρι τότε τὸ εὐφρόσυτον παρελθὼν αὐτῆς, ἡ προσφιλεστάτη μορφή τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης ζωσῆς ἢ νεκρᾶς, ἡ ἀνάμνησις τῶν ὥρων τῆς προγυμνάσεως, πάντα ταῦτα εἶχον μείνῃ ἐν τῷ ὄνειρῳ, ἐν τῷ νέφει· ἀλλ' εἶχον ἄρα γὰρ ὑπάρξει ποτὲ ταῦτα; Καὶ δὲν ἦτο παίγνιον ὀνείρου τινός; Τί ἦτο τὸ ἀληθές; τὸ μικρὸν οἶκημα τῆς κυρᾶ Ζαλίνης, μεστὸν λινωστολῶν, ἠπλωμένων ἐπὶ τῶν σχοινίων, ἡ παρουσία τῆς Τριανταφυλλιᾶς, τὸ εἰς Φαλεμπέρον ταξείδιον, ἢ μᾶλλον τὸ κομψότατον μὲρρινον δωμάτιόν τῆς, αἱ μετὰ τοῦ Ροβέρτου μελέται καὶ αἱ φρικαλεαὶ ὥραι τῆς ἀγωνίας τῆς εὐεργετιδὸς τῆς; Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἐν τῇ ἀτυχῇ ταύτῃ μικρᾷ ζωῇ τῇ τοσοῦτον ἤδη τεταλαιπωρημένη, δὲν ὑπῆρχε τι ὅπερ ἦτο ὄνειρον;

Ἡ θεὰ τοῦ Ροβέρτου ἐπανήγαγε τὴν Μαρκέλλαν εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων γνῶσιν. Τὰ πάντα λοιπὸν ἦσαν ἀληθῆ, τὰ πάντα συνέβησαν ἀληθῶς. — Ὁ Ροβέρτος εἶχε διατελεσθῆ διδάσκαλός τῆς, φίλος τῆς, ὁ φίλος τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης. . . Δὲν ἀπώλοντο λοιπὸν τὰ πάντα! Ἐν τῷ νέφ βίω, ὃν ἔμελλε νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ ἡ νεᾶνις παρὰ τῷ πατρί τῆς, θὰ ὑπῆρχε λοιπὸν νῆμα ἀγωγόν, συνδέον αὐτὴν πρὸς τὸ παρελθόν: Ταῦτα διανοουμένη ἠσθάνθη χαρὰν μεγάλην, τοσοῦτον ζωηρὰν ὅσον καὶ ὀδυνηρὰν, πληροῦσαν τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλημμύρησαν ὑπὸ δακρύων.

Ὁ Ροβέρτος ὑπέδεξατο τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην βιαίως καταστὲλλον τὸ κατέχον αὐτὸν αἰσθημα φιλικῶν ἀνακοινώσεων. Ἐὰν ἦτο μόνος μετὰ τῆς Μαρκέλλας, θὰ ἐλάλει πρὸς αὐτὴν μετ' εὐλικριθείας ἐπὶ ὥρας μακρὰς περὶ τῆς ἀποπτώσεως φίλης των, περὶ ὧν ἐπαθεν ἡ μικρὰ, περὶ

ὧν αὐτὸς εἶχε πρὸ μικροῦ πάθη. . . ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Μονφόρτ καθίστα αὐτὸν ἄναυδον. Οὐδόλως δὲ θεωρῶν αὐτὸν ἐχθρῶς διακειμένον, ἠσθάνετο ὅμως αὐτὸν ξένον, ἀδιάφορον, καὶ τοῦτο μόνον ἤρκει νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶσαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ εἴπῃ τι ἐνώπιον αὐτοῦ περὶ τῶν μυλαιτάτων πραγμάτων τῆς τεθλιμμένης καρδίας του.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμετε τὴν Τριανταφυλλιαν; ἠρώτησε τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ συνδιάλεξις κατέπιπτε τετάρτην ἤδη φορὰν μετὰ ματαίας προσπαθείας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃ κοντά μας, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα. Ἐ, δὲν εἶν' ἔτσι, πατέρα; Δὲν ἔμπορεῖ νὰ πάγῃ ἄλλου. Τί θὰ κάμω ἐγὼ μοναχῆ μου;

Ὁ Μονφόρτ ἔγρυζεν εἰς ἐνδειξιν ὅτι συναίνει. Ἄλλ' ὅμως, ἀληθῶς εἶπεῖν, δὲν ἤγαπα πολὺ τὴν Τριανταφυλλιαν. Τὸ ὀλίγον ὅπερ εἶχεν ἴδῃ τοῦ εὐσταθοῦς καὶ εὐτόλμου χαρακτῆρός τῆς, ἐνεποίει εἰς αὐτὸν σφοδρὰν ἀντιπάθειαν. Πλὴν δὲ τούτου ἦτο καὶ ζηλότυπος διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλίαν τῆς Μαρκέλλας· ἀλλὰ τοῦτο ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ το εἴπῃ ἀναφανδόν.

— Κρίμα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος στενάζων, — κρίμα γὰρ μὰς, ὄχι γὰρ σὰς. . . ἐγὼ ἐσκεπτόμην ἂν δὲν τὴν ἐχρειάζεσθε τὴν Τριανταφυλλιαν, νὰ τὴν ἐπαίραμεν ἡμεῖς κοντά μας, νὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι μας καὶ θὰ ἦμεθα πολὺ εὐτυχεῖς μαζί τῆς. . . Ἀλλὰ κρατήσετέ τὴν σεῖς « μὲ γεία σας καὶ μὲ χαρὰ σας », ἂν ἦτον ἄλλου, θὰ « ἐκαμνα τὰ ἀδύνατα δυνατά », νὰ τὴν πάρω. . .

Ὁ Σίμων Μονφόρτ ἠνοιξε τὸ στόμα ἵνα εἴπῃ πρὸς τὸν νεανίαν ὅτι δὲν ἦτο χρεῖα νὰ φανῇ τοσοῦτον ἀβρόφρων πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτι αἱ προσπάθειαι του ἵνα τὸν ἀποστερήσῃ τὴν παρουσίαν τῆς Τριανταφυλλιᾶς οὐδὲν τὸ ἐπίφογον θὰ εἶχον, τουναντίον μάλιστα. Ἄλλ' ἡ κόρη τοῦ τον εἶχε προλάβῃ καὶ ἡ φράσις ἦτο ἤδη διαλελυμένη, πρὶν δυνῆθῃ ὁ Σίμων νὰ διατυπώσῃ τὸν στοχασμὸν τοῦ τούτου.

— Καὶ τὰ μαθήματά σου; εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

Ἡ Μαρκέλλα ἐστέναζε, διότι τὰ μαθήματα ἄνευ τοῦ καθηγητοῦ ἐκινδύνευον νῦν νὰ γίνωσιν ἦττον ἐπαγωγὰ ἢ κατὰ τὸ παρελθόν· ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπεκφύγῃ τις. Ὁ Σίμων ἠγέρθη.

— Τόσον γλήγορα ; εἶπεν ὁ νεανίας. Δὲν θέλετε νὰ ἰδῆτε τὸν πατέρα μου ;

— Καὶ ἡ μὲν Μαρκέλλα ἐπεθύμει σφόδρα, ἀλλ' ὁ Μονφόρτ φύσει ἄγριος, ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπεσκληρυσμένος ἕνεκα τοῦ βίου ὃν εἶχε διαγάγῃ ἄνευ τινὸς αἰσθήματος ἀγάπης, κατελήφθη ἅμα τῇ προτάσει τοῦ νεανίου ὑπὸ φρίκης τοσοῦτον σφοδρᾶς, ὥστε ἐξήγησε διὰ βραχέων καὶ σαφῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀπέλθωσι παραχρῆμα· καὶ ὁ Ροβέρτος δὲ ταραχθεὶς ἐκ τούτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἴπῃ : — Ἄς εἶνε, ἄλλην φοράν.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ κόρη του ἐπανῆλθον οἴκαδε. Ἡ προσωρινὴ δὲ αὕτη κατοικία των ἀπετελεῖτο ἐκ δύο μικρῶν δωματίων μετ' ἐπίπλων. Συνέτωγον δὲ μετὰ τῶν δύο φίλων γυναικῶν τῆς Μαρκέλλας. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην τὸ γέυμα ἦτο αἰωπηλόν, σχεδὸν σκυθρωπόν. Ἡ Μαρκέλλα μετὰ χαρᾶς ἤθελε νὰ διηγηθῆ εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν τὰς ἐντυπώσεις της, ἀλλ' ἤσθανετο συγκεχυμένως πως ὅτι ὁ πατὴρ της οὐδόπως ἐδείκνυε προθυμίαν τινὰ καὶ περιεργίαν. Ἐὰν δὲ ἤθελεν ἀποτολήμῃ, καὶ αὕτη ἤθελεν ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ δυσηρεστῆ, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλαχιστον, τὸν πατέρα της.

Κατεκλίθη ἐν τῇ μεγάλῃ κλινῇ τοῦ δωματίου ἐνθα οὐδὲν ἦτο καθαρὸν οὐδὲ εὐάρεστον εἰς τὴν ὄψιν, διανοουμένη ὅτι ἀναμφίβολως ἡ ἀνάμνησις τοῦ κομποῦ μορρίνου κοιτῶνος της καθίστα τὸ δωματίον ἐκεῖνο ἀηδὲς καὶ ὀχληρὸν. Ὁ δὲ πατὴρ της ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἀνεδίφα τὰ χαοτὰ διατρέχων αὐτὰ βραδέως. Τὴν εἶχεν ἀσπασθῆ ὅτε τὴν ἔκαλονκτισε, καὶ ὅμως ἤσθανετο ἐαυτὴν μᾶλλον περιλυτον, σχεδὸν μᾶλλον ἀπελπιν ἢ τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἠγόρασεν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τὸ εἰς Φαλευπένον εἰσιτήριον.

Τί λοιπὸν ἦτο ἡ ἀλλόκοτος αὕτη λυπη ; Διατί ἡ καρδιά της ἡ ἀκόρεστος, ἡ ἀείποτε ἀχάριστος, ἡ ἀείποτε δύσκολος, ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὴν πόθους καὶ θλίψεις ; Καὶ ὁποίους τινὰς πόθους ; Δὲν ὄφειλε τούναντιον νὰ φαίνεται περιχαρῆς καὶ εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἥτις ἀπέδωκεν αὐτῇ τὸν πατέρα της, ἀκριβῶς τὴν ὥραν καθ' ἣν εἶχε χρεῖαν εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε προστασίας καὶ στηρίγματος ; Ἡ Μαρκέλλα μυριακίς ἐπέπληξεν ἐαυτήν, κατηγορήσεν ἐαυτὴν ἐπὶ κακίστοις αἰσθήμασι καὶ τέλος ἔκλαυσε χέουσα δάκρυα θερμά, βλέπουσα ἐαυτὴν τοσοῦτον κακὴν, καὶ αἰσθανομένη, ἐαυτὴν ἀνίκανον νὰ σκεφθῆ ἄλλως πως. Ἀπεκοιμήθη δὲ ἐπὶ τοῦ δακρυβρέκτου προσκεφαλαίου της, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ της ἐξηκολούθει φυλλολογῶν τὰ παλαιὰ ἔγγραφα.

— Καὶ τί νὰ πο κάγω τὸ κορίτσι ; ἡρώτα ἐαυτὸν ὁ Σίμων καθ' ἣν ὥραν ἡ κόρη του ἐξήπλω-

μένη ἐν τῇ κλινῇ της κατετρύχετο, ὡς εἶδομεν, ὑπὸ τῆς ἐναγωνίου αὐπνίας. Ἐγὼ δὲν εἰμφορῶ νὰ γίνω κυβερνᾶντα καὶ νὰ το κρατήσω μαζί μου, ἀφ' οὗ μάλιστα, ἂν ἤμουν ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ ζήσω μόνος μου μετὰ τὴν ἐργασίαν μου, τῶρα εἶμαι παρὰ πολὺ πτωχὸς γιὰ νὰ ζήσωμε δύο ψυχὰς χωρὶς καμμιά δουλειά...

Ἡ Τριανταφυλλιά εἶχε προτείνῃ εἰς τὸν Μονφόρτ νὰ τοὺς ὑπηρετῆ ἀμισθί, καὶ τούτο δι' ἀγάπην τῆς ψυχοκόρης τῆς μακαρίτιδος Ἐρμίνης, νομίζουσα ὅτι οὕτω φερομένη ἐξηκολούθει τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς κυρίας της. Ἄλλ' ὁ Σίμων δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην κἂν ἀκρόασιν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην. Ἡ φιλυπόπτος ψυχὴ του ἀπεποιεῖτο τὰς ἀμισθους ὑπηρεσίας, διατεινομένη οὐχὶ ἄνευ λόγου, ὅτι ὁ δεχόμενος ὅ τι δήποτε δὲν δύναται νὰ ἀποδώσῃ, οὐδὲν ἄλλο ποιεῖ ἢ ἐπιβάλλει εἰς ἐαυτὸν ὑποχρέωσιν καὶ δουλείαν. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἀληθεῖον ἐν ἄλλοις χρόνοις, κατέβληθε σφόδρα τὴν καρδίαν τῆς Μαρκέλλας. Ἐν τούτοις διὰ τῶν συνεχῶν αὐτῆς συνδιαλέξεων μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς, κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς ὁ Σίμων ἦτο ἐξω τῆς οἰκίας ἕνεκα τῆς ἐργασίας του, κατῴρωσε νὰ πείσῃ τὴν πιστὴν θεράπειαν νὰ ὑποσχεθῆ ὅτι ἀποδέχεται τὸν μισθὸν ὃν ὁ Σίμων ἐπέμενε προσφέρειν εἰς αὐτήν. Ἐμελλε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτῶν εὐθύς ὡς ἤθελεν εὐρεθῆ κατὰλληλον οἴκημα.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶχον καλῶς μέχρι τοῦ σημείου τούτου· ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ἔμενον ἔτι προβληματικὰ καὶ ἀβέβαια. Ἐσκέπτετο δ' ἡλα δὴ καὶ κατενόει πῶσον ἐλλιπὴς θὰ ἦτο ἡ ἀγωγή τῆς κόρης του... Πῶ νὰ ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς της ; Ἀναμφίβολως φοιτῶσα εἰς παρθεναγωγεῖον. Ἀναπαύσας τὴν ψυχὴν του καὶ ὡς πρὸς τούτο, ὁ Σίμων προέβη εἰς τὴν εὔρεσιν καταλλήλου οἰκίματος.

Ἐῦρε δὲ ἐν τῷ ἔκτῳ ὀρόφῳ οἰκίας τινὸς δύο δωματῖα, βλέποντα πρὸς τὴν αὐλὴν, μετὰ ἐστιατορίου καὶ μαγειρείου. Τὸ οἶκημα τοῦτο ἐκοσμήθη ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ δι' ἐπίπλων ληφθέντων ἐπ' ἐνοικίῳ· διότι ὁ Σίμων ἕνεκα τῶν διαρκῶν αὐτοῦ ἀποδημιῶν ἀπεστρέφετο πᾶν τὸ ὀριστικόν, καὶ ἀμετάβολόν, καὶ ἡ Τριανταφυλλιά ἔχουσα τὰ ἀπολύτως χρεωδῆ μαγειρικά σκευῆ, ἐγκαθιδρύθη ἐν τῷ πενιχροτάτῳ καὶ μικρῷ μαγειρείῳ, ὅπερ εἶχε πλάτος μίᾳς ὀργυρίας καὶ ἦτο ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ σκοτεινόν, καίτοι ἦτο ἐγγύτατα τῆς στέγης.

Ἦτο δὲ ἡ Τριανταφυλλιά γυνὴ οἰκονόμος, ὥστε ἡ μικρὰ οἰκογένεια οὐδὲν ἐδάπανα πέρα τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων. Ἐξέλιπον πλέον τὰ νόστιμα ἐκεῖνα ἐδέσματα, ἐξέλιπον τὰ γεύματα τὰ ἀπλᾶ μὲν ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ τελειότητι παρεσκευασμένα. Καὶ καὶ μὲν εἰς ἀποζημιώσιν ἐγίνωσκεν ἡ Τριανταφυλλιά νὰ διδῆ ὄψιν πολυτελοῦς ἐδέσματος εἰς τὸ πινακίον τὸ περιέχον καὶ ἐν μόνον ὄν, ἀλλ'

οὐχ ἦττον ἤρχισεν ἤδη νὰ θεωρῆ προσβαλλομένην τὴν φιλαυτίαν της ὡς ἐπιστήμονος μαγειρίσσης. Τὰ παράπονά της δὲ ταῦτα διηγείτο εἰς τὴν Μαρκέλλα, ἣτις τὰ ἤκουε τεταπεινωμένη, ἀλλ' ἐφυλάσσετο νὰ εἶπῃ τι περὶ τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχεν ἐκφράσῃ ὁ Ροβέρτος τοῦ νὰ παραλάβῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ των τὴν μαγειρίσσαν, φοβουμένη μήπως ὑποβάλῃ τὴν ἀφελῆ φίλην της εἰς ἐνδόμυχον πάλην, καθ' ἣς οὔτε ὁ νοῦς της οὔτε τὸ συμφέρον της θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ τὴν βοηθήσωσι πολὺ.

Καὶ ἀληθῶς, τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς ἢ μᾶλλον περίπου καλῶς ἐπὶ ἓν δεκαπενθήμερον. Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο ὠπλισμένη διὰ πλείστης ὄσης ὑπομονῆς, ἀπέναντι τοῦ Μονφόρτ, ὃν ἐσωτερικῶς ἀπεκάλει ἄρκτον, ἀρχοῦδα. Ὁ στρυφνὸς χαρακτήρ τοῦ ἀνδρός τούτου ὠλίσθαιεν ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας τῆς ἀδιαφορίας της, ὡς ἡ βροχὴ ὀλισθαίνει ἐπὶ τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων. Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ προσέχῃ εἰς αὐτὸν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον. Ἀλλ' ὅτε ὅμως ἡ εὐζωία τῆς Μαρκέλλας περιεπλάκη, κατέπεσεν ὅλη αὕτη ἡ φιλοσοφία της ὡς διὰ μαγείας.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Μαρκέλλα μετὰ τὸ φαγητὸν ἦλθε πλησίον τοῦ πατρός της συνεσταλμένη ἄμα καὶ αἰμύλη, ὡς παιδίον ὅπερ γινώσκει μὲν ὅτι ἀγαπάται ἀλλ' οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὸν τρόπον δὲ τοῦτον τοῦ φέρεσθαι εἶχε μάθη παρὰ τῇ κυρίᾳ Φαβροῦ, καθ' ὃν ἔτι χρόνον δὲν ἀπέκρουε μὲν τὰς θωπείας καὶ τὰς περιποιήσεις ἀλλὰ καὶ ἡ ἡλικία της ἦτο τοιαύτη ὥστε ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδὲν δικαίωμα εἶχε νὰ ἀπαιτῇ θωπείας. Παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἐρμίνῃ καίτοι ἦτο ἑκατοντάκις εὐδαιμονεστέρα, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ φαντασθῇ ἄλλο τι παρὰ τὴν πραγματικότητα: ὅτι δῆλα δὴ ἠναγκάζετο νὰ τὴν λησμονήσῃ, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀφίξεώς της εἰς τὸν οὐδὸν τῆς φιλοξενου ἐκείνης οἰκίας τὴν ἐπανεφέρε τάχιστα εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς καταστάσεως.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα ἐπιβάλλουσα τὰς χεῖράς της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Σίμωνος, ἔλεγα νὰ πάω αὔριον, ἂν εἶνε μὲ τὴν ἄδειάν σας, νὰ ἰδῶ τοὺς φίλους μου Βρεῶ.

Ὁ Μονφόρτ ἐστράφη ἀποτόμως ὡς δηχθεὶς αἴφνης.

— Τοὺς φίλους σου Βρεῶ; ἐπανελάβε, καὶ τί νὰ κάνης;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο τραχὺς, ξηρὸς, τὸ βλέμμα αὐστηρὸν. Ἡ Μαρκέλλα λοιπὸν κατένευσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξε τὸν πώγωνά ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν της, ἐλαφρῶς ἐστηριγμένων ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πατρός της.

— Τοὺς ἐπεθύμησα. Ἐχῶ πολὺν καιρὸν νὰ ἰδῶ τὸν Ἰούλιον καὶ αὔριον εἶνε Κυριακὴ. Ἐπειτα ἤθελα νὰ ῥωτήσω τὸν Ροβέρτον κάτι τι διὰ

τὰ μαθήματά μου. Ἐδιάβασα ἔς τὴν ἱστορίαν κάτι τι τὸ ὅποιον δὲν ἔννοῶ.

— Λοιπὸν μελετᾶς μόνη σου; εἶπεν ὁ Σίμων ὀλίγον τι ἐκπεπληγμένος.

— Ἦρεπει, πατέρα... Ἀκόμα δὲν εἰξεύρω ὅσα πρέπει νὰ εἰξεύρω... καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ δώσω ἐξετάσεις...

— Ἐξετάσεις; εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μονφόρτ, καὶ τί χρειάζονται ἐξετάσεις;

— Χρειάζονται διὰ νὰ ἔχω ἀργότερα ἓνα πόρον ζωῆς, ὅταν μεγαλώσω...

Ὁ Μονφόρτ διενεοῖτο καὶ τὰ διανοήματά του δὲν ἦσαν εὐάρεστα. Ἡ Μαρκέλλα ἔλεγε περὶ ἐξετάσεων, ὥστε προφανῶς εἶχε προδιαγράψῃ τὸν βίον της ἢ μᾶλλον ἄλλοι τον εἶχον προδιαγράψῃ, οὐδόλως φροντίζοντες περὶ αὐτοῦ, ὡς ἂν μὴ ἐμελλε νὰ ἐπανεῖθῃ ποτέ. Καὶ ναὶ μὲν τὸ τοιοῦτον ἦτο λογικόν, ὑποτεθέντος ὅτι οὐδεμίαν πιθανότην ὑπῆρχεν ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐμελλε νὰ ἐπανεῖθῃ. Ἀλλὰ νῦν, ἀφ' οὗ ἦλθε, προσέκρουεν ἀνὰ πᾶν βῆμα εἰς σχέδια ἀποφασισθέντα ἄνευ τῆς συμπράξεως αὐτοῦ, εἰς διάταξιν πραγμάτων ἐν οἷς αὐτὸς οὐδεμίαν εἶχε θέσιν. Καὶ δὲν ἦτο μὲν ἀπρεπὲς τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ὅμως ἦτο εἰς αὐτὸν δυσάρεστον. Ἐλαβε λοιπὸν παρευθὺς ἀπόφασιν τινὰ, ἣν ἀπὸ τινος ἐμελέτα.

— Δὲν θὰ δώσης ἐξετάσεις, εἶπε μετ' εὐσταθείας, δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ εὔρης πόρον ζωῆς. Ἐγὼ εἶμαι πατέρας σου, σὲ ἔχω κοντά μου, — ἂν γίνῃ ἀνάγκη, σὲ βάζω εἰς σχολεῖον ἐσωτερικὴν νὰ τελειοποιηθῆς ἀκόμη, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἓν ἔτος. Θὰ ζήσης μαζί μου, δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκη νὰ ἀνησυχῆς διὰ τὸ μέλλον σου.

Ἡ Μαρκέλλα ἠκροᾶτο. Ἀπέσπυεν ἡρέμα τὰς χεῖράς της ἀπὸ τοῦ ὤμου, διότι ἡ λέξις ἐσωτερικὴ ἐπάγωσε τὰ μέλη της.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε, πατέρα, ἀλλὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἰδῶ τοὺς κυρίους Βρεῶ, ἂν εἶνε μὲ τὴν ἄδειάν σας.

— Ἀργότερα, εἶπε μετ' ὀργῆς ὁ Σίμων. Τώρα ἔχω δουλειὰ καὶ μὲ χασομεράς. Ἄσε με ἤσυχο.

— Καληνύκτα, πατέρα μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἡ κόρη, φέρουσα τὸ μέτωπόν της εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πατρός της τὴν ἠσπάζθη ἐκεῖνος καὶ αὐτὴ ἀπῆλθε σιωπηλὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ Σίμων ἐστέναζε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἄμα καὶ ἀγανακτήσεως, καὶ ἐπέδθη ἔπειτα εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἀναδίφησιν τῶν βιβλίων του. Ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἶχεν ἐργασίαν ἐν τινὶ ἐργαστηρίῳ, καὶ τούτου ἕνεκα ἡ μὲν ὑλικὴ αὐτοῦ κατάσταση εὐρίσκετο βεβελτιωμένη, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς αὐτόν.

Ἐὰν ὁ Μονφόρτ ἐγίνωσκε κάλλιον τὰ προηγούμενα τῆς Τριανταφυλλιάς, ἤθελεν αἰσθανθῆ τὴν ψυχὴν του πληρουμένην φρίκης, ἀκούων τὸν

φοβερόν θόρυβον ὃν ἐποίουν τὰ μαγειρικὰ σκεύη τριβόμενα ἐν τῷ μαγειρείῳ. Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο συνήθως ἐπιφυλακτικὴ κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων τῆς, ἀλλὰ πᾶς τις γινώσκει πῶς ἡ μαγείρισσα δύναται νὰ ἐξατμίσῃ τὴν στενοχωρίαν τῆς ψυχῆς τῆς διὰ τῆς προστριβῆς τοῦ μεταλλοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας. Τὴν ἐσπέραν δὲ ταύτην τὰ μαγειρικὰ σκεύη ἐθορύβουν φοβερὰ καὶ ὁ θόρυβος αὐτῶν ἦτο ὡς θόρυβος βροντῆς. Ἄλλ' ὁ Σίμων οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχήν, διότι ἔπαυσε πλέον νὰ εἶνε ἐνήμερος τῶν πατρῶν του ἐθίμων.

Αἶφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ὁ Σίμων εἰργάζετο, ἀνοίγει καὶ παρευθὺς κλείεται. Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπει τὴν Τριανταφυλλίαν ἰσταμένην ἀνωθέν του ὡς γίγαντα, ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας καὶ παρατηροῦσαν αὐτὸν μετὰ βλέμματος αὐστηροῦ.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν αὐτὴν κρατῶν τὴν γραφίδα τοῦ μετέωρον.

— Τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου διὰ τὸ αὐρινὸν φαγητόν.

Ὁ Μονφὸρτ ἀπεστρέφετο τὸ νὰ παραγγέλλῃ τὸ φαγητόν του. Ὁ συνηθισμένος νὰ τρώγῃ ἐν ἐστιατορίῳ πᾶν ὅ τι παραθέσωιν ἐνώπιόν του, αὐτὸς νομίζει φοβερόν μαρτύριον τὸ νὰ ἐνθυμῆται τὰ τε ὀνόματα τῶν φαγητῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς των.

— Δὲν εἶμαι μαγείρισσα, εἶπεν ὀργίλως. Δὲν εἶνε δουλειὰ ἴδική μου, εἶνε ἴδική σου. Θὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ με ζαλιζῆς ἄλλη φορὰ. Κάμε ὅ τι θέλῃς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του ἐλπίζων ὅτι ἀπηλλάγη πλέον διὰ παντός τῆς ἀγχαρείας ταύτης.

— Πάει καλά, κύριε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἡρεμίας. Τώρα λοιπόν, κύριε, τί θὰ ἀποφασίσετε αὐρινὸν; Θὰ πάγῃ ἡ κυρία Μαρκέλλα ἔς τοὺς κυρίους Βρεῶν.

Ἦδη ὁ Σίμων ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τὴν γραφίδα καὶ ἐστράφη ὅλος πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν.

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ κυττάζῃς τὴ δουλειά σου. Ἄν θέλω νὰ σου παραγγείλω τίποτα, θὰ το κάμω ὅταν ἔχω. Αὐρινὸν ἢ κόρη μου θὰ μείνῃ ἐδῶ νὰ μου κάμῃ συντροφιά.

— Πάει καλά, κύριε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀπαθῶς, εἶστε νοικοκύρης, δὲ θέλει καὶ βῶτημα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ θαρρήτε τάχα πῶς αὐτὸ πού κάνετε εἶνε γιὰ τὸ καλὸ τῆς κυρίας Μαρκέλλας. Ἐδῶ στενοχωριέται μέσα ἔς αὐτοδᾶ τὸ παληόσπιτο...

Ὁ Μονφὸρτ ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὴν φοβερός.

— Ὅτι πῶς εἶνε παληόσπιτο τὸ εἶπατε καὶ τοῦ λόγου σας ὅταν το ἐπιάσατε, καὶ ἡ Μαρκέλλα ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῇ ἔς τὰ ἀνοιχτά. Ποῦ

ὁ ἀέρας τοῦ πρώτου μας σπιτιοῦ! Θαρρῶ πῶς θὰ ἀρρωστήσῃ ἡ κυρία Μαρκέλλα ἂν τυχόν καὶ δὲν διασκεδάζῃ καὶ ἑλιγάκι «νὰ δίνῃ ὁ νοῦς τῆς.»

— Νὰ τὴν παίρῃς καὶ νὰ πηγαίνετε ἔς τὸ Βοτανικὸ κῆπο, ἔγρυξεν ὀργίλως ὁ Σίμων κύπτων πάλιν ἐπὶ τοῦ καταστήγου του.

— Δὲν ἔχει ἀνάγκη τὸ Βοτανικὸ κῆπο ἡ κυρία Μαρκέλλα, ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος ἡ Τριανταφυλλιά. Τὸ κορίτσι ἔχασε τὴν πιὸ καλὴν φιλενάδα τῆς, εἶνε καταλυπημένη, καὶ δὲ σὰς το λέει. Θέλει νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴ μακαρίτισσα τὴν κυρία Ἐρμίνην μ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἐγνώρισαν καὶ ἔπειτα ὁ Ῥοβέρτος ἦταν ὁ δάσκαλός τῆς, καὶ τί καλὸς δάσκαλος! λεπτὸ δὲν τῆς ἐπῆρε τὸ λοιπὸν ἀφ' οὗ δὲν του ἔδωκε κανεῖς λεπτά, πρέπει νὰ του χρωστᾷ τὸ ἐλάχιστο κάποια χάρι. Ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ σὰς τα εἰπῶ ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα, σεῖς τὰ ξέρετε καλλίτερά μου. Εἰστέ ἀνθρώπος σπουδαγμένος καὶ ἐγὼ εἶμαι μιὰ ὑπερέτρια ποὺ δὲν κόβει τὸ ξερὸ μου ἀπὸ τὸ ἓνα ἔς τὰ δύο.

Καὶ σιγήσασα ἐστάθη σιωπηλῆ, ἔχουσα ἀπλανὲς τὸ βλέμμα, κατὰ τὸ συνήθες. Τὴν στιγμὴν βεβαίως ἐκείνην ἐβλεπε τὴν οἰκίαν τοῦ Βρεῶ, τὸν Ῥοβέρτον περίλυτον καὶ καταπεπονημένον ἀντικρὺ τοῦ ἀσθενοῦς πατρός του. Ὁ Σίμων περιστρέψας τὸ καθισμὰ του ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν ὀπισθίων ποδῶν παρετήρησεν αὐτὴν ἀγρίως.

— Καὶ τί τάχα ἐνόμισες ὅτι ἐγὼ θὰ βάλω ἔς τὸ κεφάλι μου ἄλλο νοικοκύρη ἐδῶ μέσα; Πήγαινε ἔς τὸ μαγειρεῖο σου καὶ «νὰ μὴν τὸ κουνίσῃς» ἀπὸ κεῖ.

— Πάει καλά, κύριε, ἀπεκριθῆ ἡ ἀτάραχος Τριανταφυλλιά. Ἐρῶ πολὺ καλὰ τὰ χρέη μου, κύριε μὰ ἂν ἴσως καὶ θαρρήτε πῶς εἰστε καλὸς πατέρας, ἔχετε μεγάλο λάθος, καὶ νὰ με συμπαθᾶτε.

Καὶ «ἐγένεν ἀστραπὴ» μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος ἀναλόγως τοῦ ὕψους καὶ τοῦ πάχους τῆς, καὶ ὅτε ὁ Σίμων παραχρῆμα ἠγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα νὰ τὴ ἀποκριθῇ, οὐδὲν ἄλλο εἶδεν ἐνώπιόν του ἢ τὴν θύραν.

Ἐἵπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ἐξωργισμένος, ἐνδομύχως πεπεισμένος ὅτι δὲν ἦδύνατο δι' ἐπιχειρημάτων νὰ ἀντικρούσῃ τὴν γηραιὰν θεραπείαν, ἐκάθισε πάλιν καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν δὲν ἠθελον νὰ παραταχθῶσιν εἰς γραμμὴν, ἐκηλιδῶνε τὸ κατὰστικον διὰ τῆς κατὰ κόρον ἐμβεβαπτισμένης γραφίδος του, καὶ τὸ ζεστήριον ἐποίει ἐπὶ τῶν καθαρῶν σελιδῶν τὸ ἔργον του, τὸ τέλειον μὲν καὶ ὀχληρόν οὐχ ἦττον δὲ προσβλητικόν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπειδὴ αἱ μὲν κηλίδες ἐπολλαπλασιάζοντο, οἱ δὲ ἀριθμοὶ ἐπέμενον μὴ κατατασσόμενοι ἐν τῷ οἰκείῳ αὐτῶν τόπῳ, ὁ Σίμων ἐκλείσει τὸ κατὰστικον, ἔλαβε τὸν πῖλόν του, καὶ σθέσας τὴν λυχνίαν κατέβη εἰς τὴν ὁδὸν σκανδαλίσας

εις ἄκρον τὴν θυρωρόν, διότι ἦτο ἡδὴ ἐνδεκάτη περίπτου.

Ἔχει κάλλιστα τὸ νὰ ἐπανεῖλθῃ τις ἐξ Ἀμερικῆς, τὴν καρδίαν ἔχων μεστὴν ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, νὰ πέσῃ ὡς ἐκ θαύματος εἰς τι καπηλεῖον τῆς Ἄβρης ἀναζητῶν τὰ δυσεύρετα, νὰ ἀνεύρῃ τὴν κόρην του καὶ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ οὐχὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ καὶ ἐρημίᾳ, ἀλλὰ ἐν ἐξαίρετῳ καταστάσει ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς, νὰ ἴδῃ ἐαυτὸν πατέρα, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπίστευσεν ὅτι οὐδένα πλέον εἶχεν ἐπὶ γῆς ἐνθυμούμενον αὐτὸν μετὰ στοργῆς, πάντα ταῦτα ἔχουσι κάλλιστα· ἀλλ' ὅμως τοσαῦτα ἀγαθὰ δὲν ἀπαιτοῦσιν εἰς ἀντάλλαγμα τὴν πληρωσίν τινων καθηκόντων;

Ἄχ! τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα! Πόσον τὰ δύο ταῦτα πράγματα εἶνε ἀσυμφίβηστα. Ἀμφοτέρα τείνουσι νὰ συναφθῶσι στενότερα τὰ μὲν καθήκοντα ἐντεῦθεν, τὰ δὲ δικαιώματα ἐκεῖθεν· τὰ καθήκοντα μὲν πρὸς τὸ μέρος τῶν ἄλλων, τὰ δικαιώματα δὲ πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν! Ἀσμένως ἀναγνωρίζομεν τὰ πρὸς ἡμᾶς καθήκοντα τοῦ πλησίον, ἀλλ' οὕτως ὀφείλει νὰ ἀποδέχεται τὰ δικαιώματα ἡμῶν, — δικαιώματα ἱερά, προτιμώμενα οἴου δήποτε ἄλλου πράγματος. — ἀφ' οὗ εἶνε ἡμέτερα.

Ἀναμφιβόλως παρὰ τὴν ἀξιοσέβαστον ταύτην συλλογὴν τῶν δικαιωμάτων, παραδεχόμεθα ὅτι ἀναγκαῖον εἶνε νὰ ὑπάρχωσι καὶ τινὰ καθήκοντα, ὅσα φέρ' εἰπεῖν, ἕκαστος τηρεῖ ἵνα μὴ διαφέρει τῶν ἄλλων, καθήκοντα οὐσιωδῶς κοσμικὰ καὶ κοινωνικά. Ὅθεν ὁ Μονφόρτ εἶχε διανοηθῆ ἅπαξ διὰ παντός ὅτι ἡ κόρη του ἐγκαταλειφθεῖσα τυχαίως ὑπ' αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἔχοντας διὰ τοῦτο εὐθύνην, οὐδὲν ὤφειλε πλέον νὰ ὀφείλῃ εἰς ἄλλον ἢ εἰς αὐτόν. Ἐμελλε νὰ δαπανῆσῃ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Μαρκέλλας ὅτι ἦτο δέον, καὶ ἔτι πλέον τοῦ δέοντος, ἐργαζόμενος πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων, ἀκριβῶς τότε ὅτε εἶχεν ἡδὴ διανοηθῆ ὅτι ἔδυνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ἀναπαυθῆ καὶ αὐτός.

Ἄλλ' ὅμως εἰς ἀντάλλαγμα τῆς δαπάνης καὶ τῶν μόθων του, ἡ ἐκπαίδευσίς τῆς κόρης του, ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου ὤφειλε νὰ ἐξαρτᾶται, αὐτοῦ μόνου κρίνοντος καὶ κανονίζοντος τὰ πάντα.

Τούτου ἅπαξ τεθέντος, ὁ Σίμων ἔκρινεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἱκαναὶ ἦσαν αἱ γνώσεις τῆς Μαρκέλλας, καὶ δὲν ἦτο χρεῖα νὰ μάθῃ πλείονα. Καὶ ἀληθῶς ἐγίνωσκε πολλὰ πράγματα ἀνώτερα τῆς ἡλικίας τῆς, ὑπὸ τὴν ἐπιμελῆ καὶ εὐφρεστάτην ἐπιτήρησιν τοῦ Ροβέρτου.

— Ἡ μητέρα τῆς δὲν εἶξερε τόσα, διανοήθη ὁ Σίμων, καὶ ὅμως ἦτον πολὺ καλὴ γυναῖκα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἦσαν τὰ συμπεράσματα τῶν διανοημάτων του ὡς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς κόρης του. Ἄλλ' ἐν τούτοις εἶχε τινὰ ἀόριστον συνειδήσιν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συζήσῃ μετ' αὐτοῦ μόνη, κατὰ τὸ διάστημα τῶν νεανι-

κῶν ἐτῶν, ἀτινά τὴν ἀπεχώριζον ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῆς πατρικῆς οἰκίας καὶ μάλιστα νὰ λάβῃ ποίαν τινα ἀνεξαρτησίαν.

Μᾶλλον συνηθισμένους εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ ἔθιμα ἢ εἰς τὰ τῆς πατρίδος του, ὁ Σίμων «δὲν ἐβλεπέ τὴν ὥραν» νὰ ἴδῃ τὴν κόρην του δυναμένην νὰ ἐξέρχεται μόνη ἀνευ τῆς συνοδείας τῆς Τριανταφυλλιάς, ἣν εἰμίσει ἡδὴ ἱκανῶς.

Ἡ ὥρα αὕτη θὰ ἤρχετο, διότι τὰ πάντα ἔρχονται, μάλιστα δὲ τὸ γῆρας. Ἄλλὰ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Μονφόρτ παραδόξως εἶχε διαταράξῃ ἡ εἰσβολὴ καὶ ἐπέμβασις τῆς Τριανταφυλλιάς εἰς τὰ ἐνδόμυχα αὐτοῦ αἰσθήματα. Ἄλλὰ κυρίως εἰπεῖν ἡ Τριανταφυλλιά οὐδὲν ἄλλο ἐποίει ἢ ἐπανελάμβανε στεντορείως αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ ἡ ἰδία του συνειδήσις πολλάκις ἡδὴ εἶχε ψιθυρίσῃ πρὸς αὐτόν, ὅτι δῆλα δὴ ἡ ἀπουσία του συνετέλεσεν ὥστε νὰ συνάψῃ ἡ κόρη του ὑποχρεώσεις μεγάλας πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν ἔδυνατο τώρα νὰ ἀποσβέσῃ τὰς υποχρεώσεις ταύτας· ὥστε ἦτο ἠναγκασμένος νὰ παραδέχεται ἐν μέρει τὴν ἀνάμιξιν αὐτῶν εἰς τὰ περὶ ἀποκαστάσεως τῆς κόρης σχέδιά του. Ἄλλ' ὅμως τὸ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Μονφόρτ ἐμφωλεῦον ἰσχυρόγνωμον καὶ δεσποτικὸν καὶ ἰδιότροπον ὄν, ὅπερ οὐδέποτε ὑπνωττε πολὺν χρόνον, αἴφνης ἀφυπνισθὲν διεμαρτυρήθη μετὰ παραφοράς:

— Δὲ θέλω! ἀνεφώνησε. Μαρεῖ δουλειὰ πού μας ἤρε! Τῆς ἔκαμαν καλὸ; Ἔ, καὶ ποῖος δὲν ἔκαμε καλὸ ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον; Ἄν ἦτον ἡ κυρία Ἑρμίνη ζωντανή, ὑπομονή! Ἄμ' οἱ ἄλλοι τί τους χρωστῶ; Ὅ τι τῆς ἔκαμαν τῆς Μαρκέλλας τῆς τὸ ἔκαμαν ὄχι «γιά τὰ μαῦρά της τὰ μάτια» ἀλλὰ γιά τὸ χατῆρι τῆς κυρίας Ἑρμίνης· τί ἀνάγκη λοιπὸν ἔχω ἐγὼ νὰ τους χρωστῶ χάρι;

Τὸ σόφισμα τοῦτο ἀνέπαυσε τελείως τὸ ἡμισυ τοῦ Μονφόρτ, τὸ δυσκόλον καὶ κακόν. Νῦν δὲ ὑπελείπετο τὸ ἕτερον ἡμισυ ἂν δῆλον ὅτι ἡ Μαρκέλλα ἠγάπα τοὺς παλαιούς φίλους τῆς, πράγμα φυσικώτατον, δὲν θὰ τὴν ἐλύπει ἀπαγορεύων αὐτῇ νὰ τους βλέπει;

— Μπᾶ! διανοήθη, ἡ Μαρκέλλα εἶνε νέα καὶ σὲ ἡλικία πού εὐκόλα κανεὶς ξεχάνει, καὶ «τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς» ἄς ὑποφέρῃ καὶ ἴλιγακι! Ἡ ζωὴ μας εἶνε ὄλο καὶ βάσανα καὶ πρέπει κανεὶς νὰ συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὸς νὰ τα ὑποφέρῃ μὲ ὑπομονή. Κ' ἔπειτα δὲν εἶμαι τάχα ἐγὼ ἐδῶ; θὰ βίξῃ τὴν ἀγάπῃ της ὅλην ἀπάνω μου, καὶ ὅλους θὰ τους ξεχάσῃ· ἔτσι καὶ θὰ γίνῃ.

Οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ φιλοσοφῇ τις περὶ τῶν ἄλλων — ὅθεν καὶ ὁ Μονφόρτ ἐπανῆλθεν οἰκαδε κατὰ πάντα εὐηρεστημένος καὶ αἰσθανόμενος ἀναψυχὴν καὶ ἀνακούφισιν μεγίστην ἐκ τοῦ μικροῦ του περιπάτου.

Τὴν ἐπιούσαν εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα, παραλαβὼν τὴν κόρην του περιήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πόλιν, ἐγευματίσσε μετ' αὐτῆς ἐν τινι ἐστιατορίῳ, καὶ τὴν ἐπανήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐσπέραν κατεχομένην ὑπὸ σφοδρᾶς ἡμικρανίας, ἐνεκὰ τοῦ πολλοῦ καμᾶτου καὶ τῆς τροφῆς εἰς ἣν ὁ στόμαχός της δὲν ἦτο συνηθισμένος. Σημειωτέον δὲ ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ Μαρκέλλα ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον· διότι τὸ πείραμα τοῦτο ἀπέσβεσεν ἐν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πρὸς διασκεδάσειν ὀλίγην αὐτῆς προθυμίαν καὶ ὄρεξιν.

ΔΕ'

Ἡ δὲ Τριανταφυλλιά οὐδὲν ἔλεγε. Καὶ ὁ μὲν γινώσκοντες αὐτὴν, διέβλεπον ἐν τῇ σιωπῇ της ταύτῃ θυέλλας καὶ θυέλλας· ἀλλ' ὁ Σίμων ἵπτατο ἄνω τῶν γηίνων νεφῶν ἐνθα μυκᾶται ὁ κεραυνός. Ὁ τι ἐκέρδαινε ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐπὶ ἥρκει εἰς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας, καὶ δὲν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα ἐπὶ τοῦ μικροῦ κεφαλαίου ὅπερ εἶχε κομίσῃ ἐξ Ἀμερικῆς. Ἀφαιρουμένων τῶν δαπανηθέντων εἰς τὰς πρώτας ἀνάγκας καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐγκατάστασιν, ὑπελείποντο τῷ Μονφόρτ τριακοντα περίπου χιλιάδες φράγκων, ἢ προῖξ τῆς κόρης του.

Αὐτὸν δὲν τον ἔμελε νὰ ἐργάζεται καὶ μέχρι τελευταίας του πνοῆς... αὐτὸς ἡγάπα τὴν ἐργασίαν.

Ἡ Τριανταφυλλιά εἶχεν ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν Μαρκέλλαν, μάτῃν ἀρνούμενην καὶ ἀποποιουμένην, τὰ περιλάλητα τρισχίλια φράγκα τὰ διαπεπιστευμένα αὐτῇ ὑπὸ τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης ἵνα τὰ φέρῃ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὡς ἐνθυμείσθε, δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κυρίας της.

— Εἶνε δικά σου, κόρη μου, εἶχεν εἰπῆ ἐπαινημένως πρὸς τὴν Μαρκέλλαν μὴ τα δώσης ἔς τὸν πατέρα σου, εἶνε καλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ ἕλιγο παραζενός· ἂν τοῦ κατέβῃ κρυμιά ἡμέρα νὰ γυρίσῃ πάλι ἔς τὴν Ἀμερικὴν;

Ἡ δὲ Μαρκέλλα σκανδαλιζομένη ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ταύτῃ τῆς Τριανταφυλλιάς, ἀντέλεγεν, ἀλλὰ ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο ἀμετάπειστος, διότι ἐθεώρει τὸν ἀπότομος εὐρέθεντα τοῦτον πατέρα, ὡς ἀπὸ μηχανῆς, καὶ οὐδόλως ἐπίστευεν ὅτι ἡ παρουσία του ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πολὺν χρόνον. Συγγνωστὸς ἴσως ἦτο ὁ φόβος οὗτος γυναικὸς διαβιωσάσης τριάκοντα καὶ πέντε συνεχῆ ἔτη ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ· ὥστε ἡ κορασίς ἠναγκάσθη διὰ τῆς βίας νὰ κρατήσῃ καὶ κρύψῃ μικρὰν τινὰ χρηματοθήκην ἀσχημοτάτην, περιέχουσαν τρία χιλιάδες φράγκα τραπέζικα γραμμάτια.

Καίτοι δὲ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Τριανταφυλλιάς ἦσαν ἀκατάμαχτα, ἐνυπῆρχεν ὅμως ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ πρᾶγμα τι, ὅπερ ἰσχυρῶς ἀπέ-

κρουσεν ἢ εἰλικρινῆς φύσις τῆς Μαρκέλλας. Προσέτι δὲ κατεῖχεν αὐτὴν ἑτέρα τις ἀμφιβολία μετ' οὐ πολὺ μεταβληθεῖσα εἰς βεβαιότητα· ὅτι δῆλα δὴ εἶχε καιρὸν νὰ μελετᾷ ὅτε ἦτο μόνη, μόνον σύντροφον ἔχουσα τὸ ράψιμόν της.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἀποφασίσασα μεγάλην ἀπόφασιν, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς της τὴν ἄδειαν νὰ πορευθῇ εἰς τὸ νεκροταφεῖον νὰ στολίσῃ δι' ἀνθέων τὸν τάφον τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης.

Ὁ Μονφόρτ συνωφρυνώθη μὲν, ἀλλ' ἔδωκε τὴν ἄδειαν. Ἀπῆλθε λοιπὸν ἡ Μαρκέλλα μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς ἐν ᾧ ὁ Σίμων ἦτο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, καὶ οὕτω πως ἐξετέλεσαν ἀκωλύτως τὸ εἰσεβῆς αὐτῶν ἔργον.

Ἐξελθούσαι τοῦ νεκροταφείου σιωπηλαὶ κατηθύνθησαν αὐτομάτως καὶ ἄνευ τινὸς προηγουμένης ἀποφάσεως, εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἱατρός ἔλειπεν εἰς ἐπίσκεψίν τινα, ἡ δὲ γηραιὰ θεράπαινα ὑπεδέξατο αὐτὰς μετὰ προθυμίας πολλῆς, προσῆνεγεν εἰς αὐτὰς « ἓνα δακτυλάκι κρασί » καὶ δίπυρον. Ἐξέστη ἰδοῦσα τὴν Μαρκέλλαν τόσον μεγάλην, τόσον σοβαράν, σωστὴν γυναῖκα μόνον ὀλίγον ἰσχνήν, — ἀλλὰ τὸ εἶχεν ἡ ἡλικία της — κατηρώποτέρα παρ' ὅσον ἔπρεπεν εἰς τὰ δεκατρία της ἔτη, ἀλλὰ εἶνε καὶ τοῦτο, ὅτι ἤρχετο ἐκ τοῦ νεκροταφείου. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ Τριανταφυλλιά καὶ ἡ Μαρκέλλα ἀναθέσασαι εἰς τὴν πιστὴν θεράπαιναν μυρίας ὄσας προσήσεις πρὸς τὸν ἱατρόν, ἀπῆλθον.

— Πηγαινόμε μετὰ τὸ λεωφορεῖο; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ῥίπτουσα πρὸς τὴν Μαρκέλλαν λαθραῖον βλέμμα, ὅπερ ἐποίει συνήθως ὡσάκις ἐμηχανᾶτο ἐν αὐτῇ ἔκτακτόν τι.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη εὐθαρσῶς ἡ Μαρκέλλα· θὰ πάμε ἔς τοῦ κυρίου Βρεῶ.

Αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἤθελε καὶ ἡ Τριανταφυλλιά, ἀλλὰ δὲν το προέτεινεν αὐτῇ πρώτη, προτιμῶσα νὰ βλέπῃ τὴν κορασίδα ἔχουσαν ἀείποτε τὴν πρωτοβουλίαν.

Ἡ Μαρκέλλα λοιπὸν ἔκρουσε τὸν κώδωνα τῆς θύρας, αὐτὴ εἰσῆλθε πρώτη, καὶ πρώτη ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ροβέρτον. Ἡ Τριανταφυλλιά δὲν τὴν ἀνεγνώριζε πλέον, καὶ μετ' ἀπορίας διενσεῖτο πῶθεν ἡ τοιαύτη μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρός της.

Μετὰ τὰς πρώτας ἀμοιβαίας ἐγκαρδίου προσήσεις, ὁ νέος εἶπε:

— Θὰ σας πάγω ἔς τὸν πατέρα μου.

— Γώρα αἰμῶς, ἀπεκρίθη ἡ κορασίς. Ἐχω κᾶτι νὰ σας εἰπῶ, κύριε Ροβέρτε, νὰ σας ἀναθῶσω κᾶτι τι.

Καὶ ἀνερευῶσα ἐν τῷ θυλακίῳ της, ἐξήγαγε καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν παλαιὰν καὶ ἄσχημον μικρὰν χρηματοθήκην τὴν περιέχουσαν τὰ τρισχίλια φράγκα. Ἡ Τριανταφυλλιά ἔβλεπεν ἐκστατικῆ.

— Δέν εἶνε δικά μου, κύριε Ροβέρτε, μὴ τα ἔδωκεν ἡ Τριανταφυλλιά, ἀλλὰ καὶ τῆς Τριανταφυλλιάς δέν ἦτον δικά τῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ τα παραδώσω εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ τα στείλῃ εἰς τοὺς κληρονόμους, ἀλλὰ δέν τον εὐρήκαμεν, ἔλειπεν εἰς ἐπισκέψεις. Θά μου κάμντε λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τοῦ τα δώσετε ὅταν τον ἴδῃτε;

Καὶ ὁ μὲν Ροβέρτος τὴν παρετήρη ἐκθαμβος, ἡ δὲ Τριανταφυλλιά τείνασα τὴν χεῖρα ἀνεφώνησε:

— Μ' αὐτὰ εἶνε δικά σου, κορίτσι μου. Δέν ξέρεις πὼς ἡ μακαριτίσσα ἡ κυρία Ἐρμίνη θά σ' ἔκανε κληρονόμα τῆς ἂν ἐπρόφταινε; Γιατί λοιπὸν τώρα θέλεις;

Ἄλλ' ἡ Μαρκέλλα ἐγερθεῖσα ἐπέθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γηραιᾶς.

— Δέν εἶνε δικά μου, Τριανταφυλλιά, καὶ το ξέρεις πολὺ καλά! Δέν θέλεις νὰ τα κρατήσης σύ, διότι δέν εἶνε δικά σου. Πὼς λοιπὸν μοῦ δίνεις πράγμα πού δέν εἶνε δικό σου; Γίνεται αὐτό;

Πρὸ τοῦ παιδικοῦ τούτου ἐπιχειρήματος ἡ Τριανταφυλλιά οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντίπῃ.

— Καλὰ, Μαρκέλλα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος διὰ τῆς βαρείας φωνῆς του, θά τα ἐγχειρίσω εἰς τὸν ἰατρὸν. Ἐκαμες πολὺ καλά, παιδί μου, σὲ εἰπαίνω.

— Ἄχ! ἐστέναζεν ἡρέμα ἡ Μαρκέλλα, ἐγὼ τὸ εἶξευρα ὅτι θά εὐχαριστηθῆτε!

Καὶ ἐσίγησε κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπέφαινεν εὐδαιμονίαν ἄπαράμιλλον. Ἡ δὲ Τριανταφυλλιά σιωπῶσα καὶ αὐτὴ ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμεν τὸν πατέρα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος δεικνύων πρὸς αὐτὰς τὴν ὁδόν.

Ὁ κύριος Βρεῶ καταγοητευθεὶς, παρετήρησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν Μαρκέλλαν. Τὸ νεαρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον ἦτο ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς ἐν τῷ σκυθρωπῷ δωματίῳ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔρημον μένον, καίτοι μεγίστη ἦτο ἡ πρὸς αὐτὸν στοργὴ τοῦ υἱοῦ του. Ἐν ᾧ δὲ διὰ ποικίλων ἐρωτήσεων προεκάλει τὴν στωμιλίαν τῆς κορασίδος, ὁ Ροβέρτος ἠρώτησε τὴν Τριανταφυλλίαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Περὰ καλά;

Ἡ γηραιὰ ἀνένευσε κινήσασα ταυτοχρόνως καὶ τὴν χεῖρα μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος, ὥστε προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς κορασίδος· ἀλλὰ παρευθὺς καταστείλασα ὑπὸ τῆς φρονήσεως τὴν ἀναγκησίαν της, συνεπλήρωσε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸ κεφάλαιον τῶν βασιανιστηρίων του Σίμωνος. Τοσαύτην δὲ εὐγλωπτίαν εἶχεν, ὥστε οὐδέποτε θά τη ἐπήρχετο ὀρεξίς νὰ σταθῇ, ἂν μὴ τὸ ὠρολόγιον, σημαίων 4 μ. μ., ἐνεθυμίζεν αὐτῇ ὅτι ἦτο χρεία νὰ παρασκευάσῃ τὸ φαγητὸν τοῦ ἀναπόδου ἐκεῖνου ἀθρώπου.

— «Θά μου δώσῃ τὰ παπούτσια», συνεπέρα-

νε λέγουσα ἡ Τριανταφυλλιά, ἔλκουσα τὰ δέματα τοῦ σκούφου της ὡς ἂν ἦσαν τὰ ὦτα τοῦ Μονφόρτ.

— Μὴ λησμονήσης ὅτι τὸ σπίτι μας εἶνε πάντοτε ἀνοικτὸ διὰ σέ... καὶ δι' ἐκείνην, προσέθηκε δισταζών.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ροβέρτε, εἶπεν ἡ γηραιὰ ἀνορθουμένη ὡς δρυς ὑψηλὴ καὶ στενάξασα ἐξ ἀνακουρίσεως, δὲ θά το ξεχάσωμεν. Ἐλα, Μαρκέλλα, πᾶμε.

Ἡ Μαρκέλλα ὑπήκουσε παρευθὺς. Ὁ κ. Βρεῶ εἴλκυσε αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἠσπασθη τὸ μέτωπον μετὰ στοργῆς, διότι καθ' ὅλον τὸν βίον του ἐπόθησε νὰ ἔχῃ θυγατέρα, τὴν μεγίστην ταύτην παραμυθίαν τῶν χηρευόντων πατέρων. Εὐθὺς δὲ ὡς ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς ἐξηφανίσθη:

— Ἄχ! εἶπεν ὁ γηραιὸς περίλυπος, καὶ νὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἐκρατούσαμεν ἐδῶ μαζί μας. Τὴ δυστυχία νὰ εὐρεθῇ ὁ πατήρ της!

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γέλασῃ ἀκούσας τὸ ἐγνώμιον τοῦτο τοῦ Μονφόρτ· ἀλλ' ἐνδομύχως τὴν αὐτὴν εἶχε καὶ αὐτὸς γγώμην.

(Ἐπεται συνέχεια)

UN BALLO IN MASCHERA

Τὸ γνωστὸν εἰς πάντας μελόδραμα τοῦ Βέρδη «Un ballo in maschera» ἔχει ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐξ ὁμοίου μελοδραματός μελοποιηθέντος μὲν ὑπὸ τοῦ Auber, συνταχθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ περηνόμου Scribe καὶ ἐπιγραφομένου Gustave III ἢ le Bal masqué. Τὸ μελόδραμα τοῦ Scribe ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις ἐν ἔτει 1833. Τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα εἶνε ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν πιστὴ ἀντιγραφή τοῦ μελοδραματός τοῦ Scribe, τὰ ὀνόματα μόνον τῶν δρώντων προσώπων καὶ ὁ τόπος τῆς δράσεως μετεβλήθησαν, καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Βέρδη ἀντικατέστησε τὴν τοῦ Auber. Ἄλλ' ὁ Scribe ἂν καὶ ὠνόμαζε τὸ μελόδραμά του «ἱστορικὸν μελόδραμα», δὲν ἐμείνεν ὅμως πιστὸς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν εἶνε δὲ τοῦτο τόσον μάλλον παράδοξον, ὅσον τεσσαράκοντα μόνον ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον κατέστησε θέμα τοῦ συνθέματος τοῦ ὁ συγγραφεύς, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ἐν Παρισίοις τὸ μελόδραμα. Ἐπειδὴ τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον δὲν ἀρκεῖ εἰς θεμελίωσιν καλοῦ δραματικοῦ ποιήματος, ἠθέλησεν ὁ Scribe νὰ μεταμορφώσῃ τὸν δολοφονηθέντα βασιλέα εἰς ἥρωα ἐρωτικῆς μυθιστορίας λίαν ῥωμαντικῆς, εἰς ἣν ἀναμιγνύονται ποικίλαι ταχῆσαι ἄμα καὶ συγκινητικώταται περιπέτειαι. Κατ' αὐτὸν ὁ Γουσταῦς ὁ Γ' ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν γυναικίαν τοῦ πιστοτάτου φίλου του Ἀγγαρστρεμ καὶ ἠγαπάτο ὑπ' αὐτῆς. Ὁ σύζυγος, καθ'